

РЕШЕНИЕ

№ 22317

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4469** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Н. Ж. К., ЕГН: [ЕГН], законен представител на "КИРЯКОВИ И КО" ООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 3, чрез адвокат Г. С. АК Д., срещу Решение №331/18.01.2024г. по АНД №15231/2022г. по описа на Софийски районен съд, 114-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К, № 6484848, издаден от СДВР, с който на основание на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 4 ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила. Според касатора въззивният съд не се е произнесъл по възражението за поставяне на пътен знак В26 и нарушения на Наредба № 18/23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и Наредба №1 от 2001 г. за организиране на движението по пътищата. Счита, че непосочването на категорията на пътя затруднява правото на защита на санкционираното лице, тъй като не знае от кого трябва да бъде одобрен проекта за съответната пътна мрежа. По тези съображения смята, че липсва влязъл в сила проект

на организация на движението в тази част на пътя, т.е. липсва валидно въведено ограничение на скоростта, а оттам и задължение за ограничаване на скоростта. Претендира разноски.

Касаторът Н. К., редовно призован, не се явява в с.з и не се представлява.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява. В писмени бележки от 13.09.2024 г. същият оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба серия К, №6484848, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 4 ЗДвП, на касатора е наложена глоба, в размер на 300 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 11.10.2022г. в 19:58ч. в [населено място] по Околовръстен път № 333, посока от [населено място] към [улица], при ограничение на скоростта от 80км/ч. за извън населено място, въведено с пътен знак В-26, е установено и заснето с АТСС CORDON M2 № MD1197, МПС „БМВ Х 1 Х Д. 20 Д“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „Кирякови и КО“ ООД, със законен представител Н. Ж. К., движещо се със скорост 113 км/ч, като превишението на допустимата скорост от 33 км.ч., с приспаднат толеранс от 3% - нарушение на чл.21, ал. 1 от ЗДвП. Нарушението било установено и заснето с техническо средство за видеоконтрол MD1197, представляващо одобрен тип автоматизирана система, която към момента на нарушението била преминала преглед за техническа изправност. Служител на СДВР съставил обжалвания електронен фиш относно констатираното нарушение.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалвания електронен фиш.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

По наведените пред настоящата инстанция възражения за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на процесния фиш, с които е засегнато правото на защита на санкционираното лице, касационният съд намира следното:

При напълно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразния извод, че касаторът е извършил нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. Чл.21, ал.1 от ЗДвП въвежда забрана за водачите на МПС, при избиране на скоростта на движение, да превишават определените в тази разпоредба стойности, които за пътно превозно средство от категория „В“ (каквото е процесното) са: в населено място – 50 км/ч.; извън населено място – 90 км/ч.; по автомагистрала – 140 км/ч.; по

скоростен път – 120 км/ч.

За неизпълнение на забраната за превишаване на определената в закона или с пътен знак скорост извън населено място, чл.182, ал.2 предвижда административно наказание „глоба“, която за превишаване от 31 до 40 km/h - с глоба 300 лв. Както се установи по-горе, скоростта, с която е засечено да се движи МПС „БМВ Х 1 Х Д. 20 Д“ с рег. [рег.номер на МПС] е 113 км/ч, като е отчетена допустимата грешка в полеви условия от 3%. С пътен знак В26 е въведено ограничение на скоростта до 80км/ч. Поради което правилно е установено превишението на скоростта от 33 км/ч.

Безспорно в настоящия случай нарушението е установено чрез заснемането му с техническо средство като според разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП санкцията, предвидена в закона, се налага чрез електронен фиш. С оглед начина на установяване на нарушението и издаването на електронен фиш и липсата на възражения от страна на санкционираното лице относно самоличността на водача, при обективна възможност да направи такива, съдът счита за безспорно доказано авторството на касатора в извършеното нарушение.

Неоснователно е възражението на касатора за допуснато съществено процесуално нарушение в хода на административнонаказателното производство, поради това, че пътният знак В-26 не бил поставен съгласно изискванията на Наредба № 18/23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и Наредба №1 от 2001 г. за организиране на движението по пътищата по следните съображения:

В случая на първо място касаторът се е движил извън населено място със скорост 113 км/ч., където ограничението по закон е 90 км/ч. Т.е. ограничение на скоростта изначално е налице, и то не само въведеното с този пътен знак, за да твърди касаторът, че не е знаел каква скорост не трябва да превишава. Още повече, установената скорост на движение превишава значително както максимално допустима скорост извън населено място от 90 км/ч по закон, така и въведената с пътния знак 80 км/ч. В тази връзка твърденията за непосочване категорията на пътя, липсата на валидно въведено ограничение на скоростта и нарушено право на защита, са ирелевантни към предмета на спора и по никакъв начин не разколебават факта и авторството на извършеното нарушение, както и неправомерния характер на поведението на водача.

На следващо място, наличието на пътния знак В-26 и ограничението, въведено с него от 80 км/ч. е безспорно установено по делото. Обективно не са били налице и пречки касаторът да възприеме своевременно пътния знак. Дали липсва или не организация на движението по пътищата, по никакъв начин не отменя факта на нарушението на максимално допустимата скорост, било по закон, било установената с процесния пътен знак. В този смисъл изводът на въззивната инстанция, че тези възражения са ирелевантни, не е бланкетен, а е изцяло съобразен с нормативната уредба, регулираща движението и организацията по пътищата, както и правилата за санкциониране на неправомерно шофиране от страна на държавните органи.

С оглед на всичко гореизложено, настоящата инстанция намира, че фактичката обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита за неоснователни направените в касационната жалба възражения и за правилни и обосновани фактичките и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФ следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №331/18.01.2024г. по АНД №15231/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-ти състав.

ОСЪЖДА Н. Ж. К., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи съдебни разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.